

ZLOČIN
NEVHODNÉ
DO 15 ROKOV!

ČIERNY SNEH

LOTTE KINSKOFER

FRAGMENT

Zločin: Čierny sneh

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Triler: Mrazivé leto

Triler: Pod krídlami motýľa

Triler: Výkrik do tmy

Triler: Zradný anjel

Krimi triler: Dom smrti

Krimi triler: Slzy anjela

Zločin: Ľadové oči

Lotte Kinskofer

Zločin: Čierny sneh – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

1. kapitola

Simon je preč. Jednoducho zmizol. Hovoril, že cez víkend bude u svojho najlepšieho kamaráta.

Nebol tam.

Nie je nikde.

Nenechal žiadny odkaz, žiadny list, žiadnu správu.

Môj mladší brat má pätnásť a ešte nikdy nič nevyviedol. Našim sa to vždy zdalo upokojujúce. Teraz už nie. Simon podľa nich nie je typ, ktorý jednoducho zmizne. Takže sa mu muselo niečo stať. Ja sa radšej upínam na myšlienku, že si urobil pekný víkend. Aj keď sa to naňho nepodobá. Nechcem si pripustiť, že sa mu niečo stalo.

Všetko sa to začalo úplne nevinne. Vyzerá to, akoby sa len trochu oneskoril. Sedíme pri stole. Mama, oco a ja. Jedlo je hotové. Čakáme na Simona. Je u svojho kamaráta Yannicka. Býva tam najčastejšie. Chodí za ním v piatok po škole a v nedeľu sa vracia. O siedmej večer musí byť doma. To je náš rodinný čas. Rozprávame sa o novom týždni. Robíme to tak odjakživa.

Už je desať minút po siedmej. Simon nikde. Toto ešte nikdy neurobil.

Je to vlastne maličkosť, ale na ocovi vidieť, že je veľmi nahnevanej. Šalát je už na stole. Cannelloni sa ešte zapekajú v rúre. „Možno mu zastali hodinky,“ nadhodí mama.

Oco vstane a bez slova ide k telefónu.

„Dobrý deň, pani Gebauerová, tu je Steiger. Simon už odišiel?“

Otcov hlas znie milo. Potom mu však úsmev zamrzne na perách.

„Môžem, prosím, hovoriť s Yannickom?“

Oco nechá slúchadlo klesnúť. Je celý bez seba.

„U Yannicka nie je.“

„Ale samozrejme, že tam je,“ odpovie mama dôrazne.

„Nebol tam celý víkend.“

Mama zbledne. Pozrie sa na mňa.

Čo o tom vieš? pýta sa pohľadom.

Neviem vôbec nič.

Oco si opäť priloží slúchadlo k uchu.

„Daj to, prosím, na hlasný odposluch,“ žiada ho mama.

Teraz počujeme Yannicka všetci.

„Yannick, kde je Simon?“

Oco už nehovorí nahnevane, skôr s úzkosťou v hlase.

„Nemám tušenia.“

„Povedal nám, že bude celý víkend u teba.“

„Ale nebol tu.“

Oco sa odmlčí, bezradne sa pozrie na mamu, ktorá si nervózne hryzie peru.

„Ani sa ti neozval?“

„Nie.“

„Kedy si ho videl naposledy?“

„V piatok po škole. Keď si sadal na bicykel. Ja som potom odišiel.“

Otec mlčí.

„Dáte mi vedieť, keď sa niečo dozviete?“

Aj Simonov najlepší kamarát má teraz v hlase obavy.

„Áno, dám,“ povie oco a zavesí.

O nejakom oneskorení a zlosti už nemôže byť ani reči. Sedíme pri stole ako ochromení. Šalát, nápoje, taniere i príbory, všetko pôsobí takmer hlúpo.

„Možno je u nejakého iného kamaráta,“ povie oco.

Mama krúti hlavou: „Hovoril, že ide k Yannickovi.“

„Zrejme si to rozmyslel.“

„Obtelefonujem všetkých jeho spolužiakov a kamarátov.“

Mama je rada, že môže niečo robiť.

„Mali by sme najprv skúsiť jeho mobil,“ navrhujem.

Naši sa tvária, akoby som bola tá najmúdrejšia na svete.

„No iste, samozrejme,“ prikývne oco, vyhľadá Simonovo číslo a volá.

Chvíľu počúva. Odkazová schránka, naznačí perami, potom hneď spustí.

„Simon, tu je otec. Kde si? Zavolaj nám!“

Jeho hlas znie zároveň agresívne aj úzkostlivo.

„Príliš si sa náhlil,“ ozve sa mama, „a na polovicu vecí si zabudol.“

„Na čo, prosím ťa?“

„Že sa má ohlásiť, aj keby mal nejaké problémy.“

Oco jej podá telefón. „Povedz mu to sama.“

Už to napätie nemôžem vydržať. Vykradnem sa z izby, kým mama znovu skúša volať na Simonovo číslo. V chodbe začujem známu melódiu. Ozýva sa zhora.

„To je predsa Simonov mobil,“ vyhŕknem a vybieham hore schodmi. Keď sa objavia naši, stojím už v jeho izbe a mobil držím v ruke.

„Prečo ho tu nechal?“ zamrmle oco, hoci vie, že mu na to nemôžeme odpovedať.

Nádej, že sa Simonovi jednoducho dovoláme, v tom okamihu pohasla.

„Zavoláme na políciu,“ vyhlási mama.

„Chcem najprv vyskúšať všetky možnosti,“ oponuje jej otec.
„Niekd predsa musí byť.“

Vtom niekto zazvoní.

„Simon!“ vykrikuje mama a beží dole schodmi.

Samozrejme vieme, že Simon má kľúč. Ale zmes strachu a nádeje z nás všetkých robí idiotov. Mama otvorí. Vonku stojí Max. Jasné. Boli sme dohovorení.

Chceli sme ísť ešte po večeri von.

Chceli.

Objímam Maxa a pritisnem si tvár k jeho tvári. Pocíti moje slzy. Pýta sa, čo sa stalo. Tichým, chápaným, láskavým hlasom. Teraz, keď je tu, cítim sa o čosi lepšie.

Opäť sedíme pri jedálenskom stole v obývačke. Ešte tu ležia taniere. Šalát povädol. Cannelloni sme ani nevybrali z rúry.

Max ma drží za ruku, mlčí s nami. Je rovnako bezradný ako my. Nalieva si minerálku a pije. Je to Simonov pohár. Sedí na Simonovom mieste.

„Nemáš tušenia, kde je?“ pýta sa ho mama.

Max krúti hlavou.

„Veď si bol preňho ako starší brat.“

„Čo basket? Nemali ste niekde hrať?“

„On teraz nechodí. Poranil si predsa nohu a ešte stále nie je úplne fit.“

Max bezradne krčí plecami. Je toho naňho veľa, ako na nás všetkých.

Vonku sa zotmelo.

Dvere na terasu sú napriek tomu otvorené.

Akoby sme chceli dať Simonovi možnosť rýchlo vkĺznuť dovnútra, keby predsa len prišiel.

Je neskoré leto, vonku je dusno.

Mne je však zima.

Vyložím si chodidlá na stoličku, objímam si nohy rukami, hlavu si položím na kolená.

Som na smrť unavená, ale srdce mi tľchie šialene rýchlo.

Max ma hladí po chrbte, nežne mi bozkáva tvár a šepká mi upokojujúce slová, ktoré chcem počuť, no zároveň im nedokážem veriť. Že sa Simonovi nič nestalo. Že všetko bude zasa dobré. Chce mi dodať odvahy. Funguje to len na chvíľku. Potom sa vráti strach.

Všetci si teraz želáme, aby bol Simon hazardér, ktorý jednoducho občas znenazdajky zmizne.

Radi by sme sypali z rukáva vety ako:

Len počkajte, až príde domov. Ten niečo zažije.

Typický Simon, stále sú s ním nejaké problémy.

Najhoršie zo všetkého totiž je, že toto by sme o ňom nikdy nepovedali. Preto sa tak bojíme, že sa mu niečo stalo.

Snažíme sa zachrániť hyperaktivitou.

My s Maxom prehľadávame Simonovu izbu.

Naši obvolávajú všetkých jeho kamarátov.

Teraz aspoň niečo robíme.

Na chvíľu zabudneme na paniku.

2. kapitola

Mama si vezme na starosť spolužiakov, oco hráčov basketu a ostatných kamarátov.

Existuje niekto ďalší? Priatelia z minulosti, z pingpongového krúžku? Možno zo základnej školy? Má kamarátov na čete? Ak áno, tak čo sú zač? Naraz si uvedomíme, že toho o Simonovi veľa nevieme. Nie je to dobrý pocit.

„Keep out.“ Táto ceduľa visí na dverách Simonovej izby. Všimla som si ju len pred pár hodinami. Bolo mi jedno, ako Simon žije. Teraz ma nič iné nezaujíma.

Ani naši k Simonovi nechodili veľmi často. Simon bol vždy vzorný a špinavé oblečenie si nosil do práčky sám. Použité poháre vracal do kuchyne. Bol poriadny. A držal rodičov mimo svojho územia.

Pred dvoma rokmi som si presadila, že sa naši nemôžu len tak hrabať v mojich veciach.

„Dobre, budeme vám dôverovať,“ vyhlásil vtedy oco. „Vaše izby patria len vám, ak si tam budete udržiavať aspoň aký-taký poriadok.“

Ja som to vybojovala a Simon z toho profitoval.

Veľa ľudí z triedy si myslí, že som nekonfliktná. Nikdy nerobím veľké scény a nie som nápadná. Ale keď niečo naozaj chcem, dokážem byť tvrdohlavá. Tak to bolo aj s mojou izbou. Už som nechcela, aby tam mama každú chvíľu chodila, a už vôbec nie,

keď som mala na návšteve kamarátov. Ten boj trval celé týždne. Ale vyhrala som. Teraz mama vždy zaklope a počká, kým poviem, že môže ďalej. Je to pre ňu ťažké, viem, ale robí to. A robila to aj v prípade Simona.

Najprv sa s Maxom chvíľu rozhliadame. V kúte ležia športové potreby. Vidím basketbalovú loptu, tašku napchatú športovým oblečením, plagát s Dirkom Nowitzkým, rôzne diplomy a dokonca jeden pohár.

Toto je veľký Simon. Okrem neho existuje ešte malý Simon. Na poličke stoja figúrky z kindervajčok a na stene ešte zostal adventný kalendár pre fanúšikov Eintrachtu Frankfurt.

Všetko úplne nevinné.

Tým horšie.

Max ma objíma, pohladí ma po vlasoch.

„Mám sa mrknúť do jeho počítača?“

Prikývnem. Rozumie sa tomu lepšie než ja. Zapne pécečko, zamrmle niečo ako „žiadne heslo“ a potom prechádza všetky súbory a navštívené internetové stránky.

Ja zatiaľ prezerám knihy a zošity, ktoré sa v izbe povalujú. Nerobím to rada, pripadáam si, akoby som Simona špehovala. Ale možno je to dôležité. Nemal sa stratiť, môj blbý braček, nemuseli by sme sa teraz hrať v jeho veciach.

Naraz som na Simona naštvaná.

Skúšam si nahovoriť, že ušiel.

Pretože inak by som si musela myslieť, že sa mu niečo stalo.

Chcem zahnať ten strach, hľadám vysvetlenie.

Urobil si pekný víkend.

To by o ňom nikto z nás nepovedal.

Ale mal mi to povedať, idiot.

Ja by som naňho nežalovala.

Premýšľam, kde by asi tak mohol byť.

Naše mestečko leží medzi Mannheimom a Frankfurtom. Kam by som išla ja, keby som sa chcela zabaviť?

Má nejaké dievča, nového kamaráta?

Vyrazil si sám alebo je niekto s ním?

Potom nájdem jeden z obrázkov, aké Simon občas čmára. Pokúša sa kresliť čosi v štýle japonských komiksov manga. Veľmi mu to nejde, ale nevzdáva sa. Skúša to stále znova.

Zdrhol by taký chalan z domu? Prečo by to robil?

Idem k Maxovi a zozadu ho objímam.

„Aj ja sa bojím,“ povie potichu a ja cítim, že mi rozumie.

Zdola zaznejú hlasy našich.

„Hovor predsa tichšie, Christine.“

„Nemôžem sa pokojne a uvoľnene rozprávať s ostatnými rodičmi, zatiaľ čo Simon tam vonku...“ Mama nedokončí vetu a rozplače sa.

„Ale ja sa nemôžem sústrediť na svoje hovory, keď musím počúvať tie tvoje.“

„Tak bež hore. Máš predsa pracovňu.“

Starý spor. Oco má pracovňu, mama nie. Teraz sa to sem vôbec nehodí. Je to ešte menej dôležité než predtým.

Max vstane, zatvorí dvere, berie ma do náručia.

„Sľúb mi, že sa nikdy nebudeme takto hádať, Lara,“ zašepká mi do ucha a pobožká ma.

Sľúbim mu to rada. Objímame sa niekoľko minút. Zdá sa mi, že Max je jediný človek na svete, na ktorého sa môžem spoľahnúť. Je to dobrý pocit. Je o mňa postarané, on ma ochráni. V tej chvíli dokonca verím, že mi pomôže. Simona zas nájdeme. Táto úloha nás ešte viac zblíži.

Pokračujeme v hľadaní. Ja kontrolujem Simonove veci do školy, Max počítač.

„A čo maily?“ pýtam sa. „A hľadaj čudné súbory, poznámky, čet...“

Max sa na mňa pozrie, akoby chcel povedať, že sám dobre vie, čo má hľadať.

„No dobre,“ zamrmlm a otočím sa k Simonovmu najsúkromnejšiemu miestu – k jeho posteli.

Vleziem pod ňu. Nie je tu veľmi čisto. Ale pod mojou posteľou to vyzerá podobne.

Vynorím sa so škatuľou. Rozkašlem sa, vytrasiem si z trička chuchvalce prachu a potom škatuľu otvorím. Detské haraburdy. Mušle, kamienky, listy, dokonca jedľové šišky.

Max sa krátko usmeje. „Keby si mala ségru, povedal by som, že to je romantička.“

Mrzuto odstrčím škatuľu nabok. Žiadne stopy. Malo by ma to upokojiť, ale neupokojí. Hľadám predmet, ktorý by mi povedal: Toto sa Simonovi stalo, tam ho môžeš nájsť, všetko je jasné, hádanka je rozlúštená.

Bohužiaľ, nie je to také jednoduché.

Vleziem pod posteľ znova. Vylovím niekoľko prázdnych plechoviek od Red Bullu. A poloprázdnu fľašu.

„Pozrime sa, vodka,“ žasnem.

Max ani neodvráti oči od počítača, len sa ticho zasmeje.

„To je predsa v tomto veku normálne.“

V tomto veku? Max má pravdu: Simon má pätnásť. Ja som v pätnástich takisto už pila alkohol. Ale aj tak, Simon je predsa môj malý braček – príliš mladý na vodku.

„Kde to vzal?“

„U nás na tieto veci natrafíš v skrinke v obývačke. U vás nie?“

To bol teda gól. Viem predsa, že Maxova mama sa občas rada niečoho napije. „Prepáč,“ zamrmlm.

„Nič sa nedeje. Každý má nejakého koníčka.“

Max sa bráni cynizmom. Hľadím naňho s obavami.

„Našiel si niečo?“

„Nič zvláštne,“ mrmle Max a zatvorí stránku, ktorú si práve prezeral.

„Nemala by som sa pozrieť na jeho maily ja?“ navrhujem.

„Nechaj to na mňa!“

Max je podráždený, ale ja sa nevzdávam.

„Poznám ho lepšie než ty. A jeho kamošov tiež.“

Max sa ironicky usmieva, ale mlčí. Nepúšťa ma k počítaču, tvrdohlavo pokračuje. Preklikáva sa rôznymi programami.

„Čo je toto?“ pýtam sa a ukážem na jednu ikonku.

Max na ňu dvakrát klikne.

„Musíš bojovať, môžeš zvíťaziť. Nikomu never, v každom musíš vidieť svojho nepriateľa,“ prednesie monotónnym hlasom. Zmätene zízam na obrazovku.

„Znič všetko, čo ťa ohrozuje. Odvrhni všetko, čo ťa oslabuje. Nespoliehaj sa na nikoho, len sám na seba.“

„Počítačová hra – nejaké pif-paf,“ zamrmle Max. „Ale nie je to práve nevinné.“

„To sa predsa k Simonovi vôbec nehodí!“ zvolám.

„Toľko vecí sa nehodí k Simonovi, tak ako ho poznáme.“

Maxa vyrušuje, že stojím vedľa neho pri počítači.

„Ty si už hotová? Všetko si skontrolovala?“ pýta sa ma.

Rozhliadam sa po izbe. Kam by som sa ešte mohla pozrieť? Pod matrac? Prečo by tam niečo schovával?

Zásah.

Zarazená ukážem Maxovi niekoľko bankoviek. Tristo eur. Kde ich Simon vzal?

Aj Max je prekvapený.

„Možno si na niečo šetrí.“

„Na to má vkladnú knižku, pokiaľ viem.“

„Tak je to tajná železná rezerva.“

To by si ju predsa vzal so sebou, pomyslí si.

Znovu vo mne narastá strach.

Max ma zovrie v náručí a upokojuje ma. Hľadá vysvetlenie, prečo tu Simon nechal peniaze.

„Zabudol na ne.“

„Nepotrebuje ich, pretože sa čoskoro vráti.“

„Zdržal sa na nejakej žúrke.“

Nevieme vôbec nič.

Špekulujeme.

Chceme svoj strach nejako pomenovať, aby sme mu neboli vydaní úplne napospas.

Naraz spanikárím. Vymaním sa Maxovi z náručia a obrátim celú izbu hore nohami – neberiem ohľad na poriadok ani na súkromie.

Prudko otvorím šatník a vyhádzem všetko, čo tam nájdem.

Za tričkami leží drahý iPod.

Nový. Ešte nevybalený.

Kde sa vzal? Čo tu robí?

Max vyťahuje zo športovej tašky Playstation.

Prečo Simon tie veci schováva?

Ukradol ich? Chcel ich predať pod rukou?

Za kôpkou kníh je nový, ešte zabalený mobil. Držím ho v ruke a vytriešťam naň oči.

Ničomu nerozumiem.

Čo to má spoločné so Simonom?

Prečo jeho izba slúži ako sklad tovaru?

Čo sa skrýva za fasádou milovníka basketu a kindervajíčok?

„Kde vzal Simon peniaze na všetky tie veci?“

Bezradne sa pozriem na Maxa, akoby mal poznať odpoveď.

No on len krčí plecami.

„Často ste sa spolu rozprávali,“ dobiedzam.

„Iste.“

„Určite ti už povedal veci, s ktorými človek hneď nebeží za rodičmi.“

„Ale nič dôležité.“

„Teraz je všetko dôležité.“

Max sa na mňa uprene zahľadí. „Naozaj si myslíš, že by som ti zamlčal niečo, čo by nás mohlo posunúť ďalej?“

Som rada, že aspoň jemu môžem dôverovať.

Max ešte prezrie Simonov mobil.

Prečo ho tu nechal?

To ma mátie zo všetkého najviac.

Že si nevezal žiadne oblečenie, dobre.

Že si zabudol peniaze, aj to je možné.

Ale mobil mával Simon vždy pri sebe.

„Adresár je prázdny, čísla sú preč, posledné hovory vymazané. Vyzerá to, že to urobil úmyselne.“

„Zmazal stopy?“

Max prikývne. „A mobil tu nechal, aby ho nikto nemohol lokalizovať.“

„Prečo by chcel zmiznúť?“

Dobrá otázka. No nemám na ňu odpoveď.

Bezradne sedím na posteli.

„Vôbec sa to k nemu nehodí. Drahé veci, schované peniaze, vodka...“

„... takže je celkom možné, že na pár dní zmizol.“

Maxove slová znejú logicky a neškodne, na chvíľu ma zbavia strachu.

Opriem sa oňho. Objíme ma okolo pliec, chlácholivo mi niečo šepká. Cítim jeho blízkosť a vychutnávam si ju, aj keď sa stále bojím o Simona.

Ruky sa mi už netrasú.

Už mi ani nie je zima.

Čo povieme našim?

Simon hrá počítačové strieľačky.

Pije vodku.

V izbe sa mu povalujú peniaze a kupuje si drahé veci.

„Som za absolútnu otvorenosť,“ nadhodí Max. „Vaši majú právo vedieť, čo sme našli. Možno im napadne, odkiaľ Simon tie veci má a čo by sme mali robiť ďalej.“

Max má pravdu. Otvorenosť je v tomto prípade strašne dôležitá. Napriek tomu si nie som istá a váham.

„Pochopiteľne ich to bude bolieť,“ dodá potichu.

Typický Max. Vidí aj druhú stranu. Zvažuje následky. Niekedy mi ide na nervy, že je taký racionálny. Občas si želim, aby bol spontánny, bláznivý, bezstarostný. Pochabý a detinský ako iní zamilovaní. Ale teraz som rada, že myslí jasne a analyticky.

„Zatiaľ im nič nepovieme,“ rozhodnem sa spontánne. „Odnesiem peniaze, iPod a ostatné veci k sebe a ty vymaž z počítača tú strieľačku.“

Max prikývne. „Asi máš pravdu. Na vašich toho bolo dnes už dosť. Na všetko ostatné je ešte čas.“

„Chcem sa na to najprv vyspať. Hádám im to poviem zajtra.“

Naši telefonovaním nič nezistili.

Simon nikde nie je.

Nikto ho nevidel.

Akoby sa pod zem prepadol.

„Čo je v jeho izbe?“ pýta sa oco a mama ticho plače.

„Nič zvláštne,“ klamem.

Max mi rýchlo podá pomocnú ruku.

„V počítači sú maily kamarátom, úplne normálne. Nezdá sa, že by niečo nebolo v poriadku.“

Cítim sa mizerne. Možno som odpratala dôležité indicie. Ale naši vyzerajú úplne vyčerpaní. Oco si unavene pretrie oči.

„Mali by sme ešte zavolať Sebastianovi.“

Výraz matkinej tváre sa okamžite zmení. Objaví sa v nej nová nádej. Z tváre jej zmizne šed', vyskočia na nej červené ťlaky, vyzerá nervózne a živo zároveň. Okamžite siahne po telefóne. „Prečo sme na to neprišli skôr? Bude u Sebastiana. Ako inokedy.“

Max na mňa hodí spýtavý pohľad.

„Kedysi sme často chodili na prázdniny k maminmu bratovi do Frankfurtu,“ vysvetľujem.

Mama, ešte pred chvíľou kôpka nešťastia, je teraz plná nádeje. Vydrží jej však sotva minútu. Simon u strýka Sebastiana nie je. Mama je opäť zúfalá, bezradná, skleslá. Zas jedna slamka, ktorej sme sa na okamih chytily. Márne.

„Dnes už nemôžeme robiť nič,“ povie oco.

„Zavolám na políciu,“ odporuje mu mama.

„Ani oni do zajtrajšieho rána nič nepodniknú,“ tvrdí oco.

„Ako to môžeš vedieť?“ Mama má bojovú náladu.

„Už ste to oznámili dedkovi a babke?“ preruším vznikajúcu diskusiu.

„Mojim rodičom zatiaľ nebudeme nič hovoriť,“ vyhlási oco.

„Až na Malorku sa Simon sotva dostane. A čo sa týka maminých rodičov...“

Spýtavo sa pozrie na mamu.

„To má teraz naozaj čas,“ zotrie si mama slzy. „Stačí, že ja som na konci s nervami.“

„Už je neskoro, na chvíľku si ľahnem,“ ozve sa oco.

„Hádam si teraz nechceš ísť ľahnúť!“

Skôr ako môžu pokračovať v hádke, zmizneme s Maxom hore.

Max zostane na noc u mňa. Naši to nevidia radi. Niekoľkokrát sme sa pre to poriadne pohádali, než mi to dovolili. Ale neustúpila som. Po čase to vzdali. Pod podmienkou, že sa ich zakaždým vopred spýtam, aby mohli každú spoločnú noc odsúhlasiť. Dnes som sa nepýtala. Ale dnes je aj tak všetko inak.

Ležíme v posteli. Max ma drží v náručí. Sotva počuteľne šepkáme.

Zvyčajne sú to pre mňa tie najkrajšie chvíle. Vonku je ticho, rodičia sú ešte v obývačke, sme s Maxom sami. Max ma jemne hladí, ale romantická nálada neprichádza. Nedokážem odpútať myšlienky od Simona.

Kde je a čo robí?

Bolo správne, že sme našim neprezradili, čo sme v jeho izbe našli?

„Boli aj tak úplne zdeptaní, len by ich to dorazilo.“

Som rada, že to Max hovorí. Upokojuje to moje nečisté svedomie.

Možno sa Simon zajtra vráti.

Možno je toto všetko len zlý sen.

Možno sa to všetko dá ľahko vysvetliť.

Ale možno aj nie. Čo potom?

3. kapitola

Nieko zvoní. Nie váhavo, opatrne, ale hlasno, naliehavo a predovšetkým dlho. Otváram oči a mrknem sa na budík. Sú tri hodiny v noci, nespala som ani dve hodiny. Max sa mi pritúli k chrbtu a ticho zamrmle: „Práve sa mi o tebe sníval taký krásny sen.“

To je Simon, pomyslí si a vyskočím z postele. Už zasa úplne ignorujem, že má kľúč, takže by nezvonil, jednoducho by si odomkol.

Zdola počujem cudzí mužský hlas.

„Volali ste nám?“

„Ďakujem, že ste prišli tak rýchlo.“ To je mama.

„To je predsa samozrejmé,“ hovorí muž.

Potom hlasy zmiznú v obývačke. Ešte počujem, ako niekto zatvára dvere.

„Myslím, že mama zavolala políciu.“

Max sa posadí a rozsvieti lampu na nočnom stolíku. Rýchlo si niečo oblečiem. Max sa na mňa pozerá a mne to nie je príjemné, jeho túžobný pohľad sa teraz nehodí. Všimne si to a odvráti zrak.

„Ideš dole?“

Prikývнем.

„Bude ti vadiť, keď zostanem tu?“

„Bola by som radšej, keby si tam bol so mnou.“

„Vaši predsa nevedia, že som tu zostal. A nevidia ma tu veľmi radi... Pripadá mi čudne, ako votrelec.“

Som trochu sklamaná, ale možno má pravdu. Aj keď neverím, že by sa naši začali práve teraz dohadovať o jeho prenocovaní.

Odchádzam, ale Max ma zastaví. Vstane, vezme ma do náručia a pobožká ma.

„Aj keď nepôjdem dole, budem s tebou, Lara, jasné?“

„Ja viem,“ hovorím. „Vďaka.“

Pri jedálenskom stole sedia dvaja policajti. Jeden kladie otázky a robí si poznámky, druhý sa rozhliada. Nenápadne, ale ja si hneď všimnem, že si o nás chce urobiť obraz.

Mama má na sebe rovnaké oblečenie ako pred pár hodinami, keď som si išla ľahnúť. Vôbec teda nespala. Oči má červené, nervózne sa hrá s podložkou, ktorá leží na stole.

Oco je však v pyžame. Zrejme bol v posteli.

„Chcel som sa ráno zastaviť u vás na stanici.“

Pozrie sa na mamu, akoby chcel povedať: Do rána to predsa mohlo počkať.

„Myslela som si, že čím skôr niečo podniknete, tým lepšie,“ bráni sa mama.

Jeden z policajtov sa krátko pozrie do podkladov. „Váš chlapec teda zmizol v piatok krátko po trinástej hodine, keď ho jeho kamarát videl naposledy.“

„Ale teraz uprostred noci predsa aj tak nemôžete nič podniknúť,“ snaží sa oco vysvetliť svoje správanie.

Mama naňho vrhne ľadový pohľad.

„Nechápte ma zle, prirodzene, že si robím starosti a mám strach, ale...“

Druhý policajt si všimne, že stojím vo dverách. Naši boli takí ponorení do svojej debaty, že si vôbec nevšimli, že som prišla.

„To je naša dcéra Lara,“ predstaví ma oco.

Bezpočet otázok.

Stalo sa niečo zvláštne?

Zmenil sa Simon nejako?

Noví priatelia, iné koníčky, tajnosti?

Viac peňazí, menej peňazí?

Vyskytli sa v poslednom čase nejaké problémy?

Oco krúti hlavou. „Máme s deťmi dobré vzťahy.“

V tej chvíli sa všetky oči obrátia ku mne.

„Simon je skôr domased, než že by sa potľkal niekde vonku. A rozhodne sme sa nepohádali,“ vyhlásim a naši súhlasne prikyvujú.

„Je predsa možné, že ho niečo trápilo,“ trvá na svojom policajt. „Všimla by si si to?“

Premýšľam. Všimla by som si to? Možno nie. Simon nebol veľmi otvorený. Vedel sa síce srdečne a nákazlivo smiať a ja som si bola istá, že do roka za ním budú behať všetky dievčatá z okolia, ale na skutočné sklamanie v láske bol ešte primladý. Aspoň som si to myslela.

„Nemal napríklad problémy s nejakým dievčaťom?“ pokračuje policajt, akoby mi čítal myšlienky.

„Preto sa predsa neuteká z domova,“ zamrmle oco.

„Lúboštné sklamanie...“ začne policajt a mama zbledne.

„Myslíte, že si mohol niečo urobiť?“ Muži v uniforme sa vyhnú jej pohľadu. Je na nich však vidieť, že to už zažili viackrát. Aj mňa tá myšlienka zasiahne ako blesk. Simon a samovražda? To je predsa vylúčené!

„Väčšina mladistvých, ktorí utečú z domova, sa o pár dní zase objaví,“ snaží sa rodičov upokojiť jeden z policajtov. U otca má úspech. S úľavou si vydýchne, načerpá novú nádej.

„Možno chcel naozaj len cez víkend...“

Mama sa však odmieta chytiť slamky.

„Je preč už celý víkend. Náš syn taký nie je!“

Policajti si vymenia stiesnený pohľad.

„Môžeme vidieť jeho izbu?“ spýta sa jeden.

Rodičia prikývnu.

„Určite ste už sami hľadali nejaké vysvetlenie,“ nadhodí jeho kolega.

Mama s ocom sa na mňa pozerú.

Horúčkovo uvažujem.

Čo mám povedať?

Pravdu?

Mám im povedať, čo všetko sme s Maxom našli?

„Prehľadala som jeho veci,“ vyhlásim a zamlčím, že pri tom bol aj Max. Aj naši mlčia, možnože to nepovažujú za dôležité. Alebo na to naozaj zabudli. „Ale nenašla som nič zvláštne,“ klamem. Neviem, či to je správne. No mám na rozmyslenie len sekundu a tá mi nestačí na to, aby som sa skutočne rozhodla. Držím sa toho, na čom sme sa dohodli s Maxom: neskôr ešte stále môžeme s pravdou von.

Ale čo sme vlastne našli? Trochu peňazí, zopár nových vecí, vodku.

Všetko je teraz v mojej izbe. Vysvetľuje to, prečo Simon zmizol? Myslím, že nie.

Policajti sú už hore. Rozhliadajú sa po miestnosti. Jeden sa chvíľu zaoberá Simonovým počítačom, druhý prejde police, potom prehľadáva zásuvky.

„Čo ležalo na písacom stole?“ pýta sa ma.

„To, čo teraz,“ odpovedám pravdivo.

„Žiadny list na rozlúčku?“

Mama, ktorá stojí pri dverách, sa hlasno nadýchne. Pokrútim hlavou.

„Žiadny odkaz?“

Znovu pokrútim hlavou.

„Zápisník?“

„Nebol tu. Vôbec neviem, či nejaký má. Ale nechal tu mobil.“
Policajti si vymenia pohľady. To sa im evidentne nepozdáva.
Jeden z nich prechádza súbory v Simonovom počítači. Veľmi zaujímavé mu nepripadajú.

„Je možné, že si naozaj dôležité veci stiahol na flešku?“

„Nikde som žiadnu nevidela, musel by si ju vziať so sebou.“

„Chýba nejaké oblečenie? Peniaze?“

Mama sa nestačí čudovať.

„Vyjadrujete sa, akoby môj syn jednoducho odcestoval. Zbalí si veci, vezme si nejaké peniaze, zopár súborov a hurá do krásneho, širého sveta.“

„Bol by som rád, keby to tak bolo,“ mrmle oco.

Mama naňho opäť vrhne chladný pohľad.

Policajti sa ich debatou nezaoberajú. Jeden listuje v školských zošitoch, druhý sa hrabe v skrini.

„Volali ste všetkým kamarátom?“

Prikyvujeme.

„Príbuzným? Nie je napríklad u starých rodičov?“

„Moji rodičia žijú na Malorke,“ vysvetľuje oco. „Tam by v päťnástich rokoch sotva docestoval, nemyslíte?“

„Radšej sa ich spýtajte,“ radí policajt.

„Nechcel som ich znepokojovať. Okrem toho si myslím, že by sa hneď ozvali, keby sa u nich Simon objavil.“

„Aj tak: keď sa ich spýtate, budeme v tom mať jasno.“

Policajti chcú Simonovu fotku.

Zapíšu si, čo mal na sebe, keď sme ho naposledy videli.

Povedia nám, že dajú vytlačiť plagáty s jeho fotkou. Budú informovať tlač a upovedomia svojich kolegov z oddelenia pátrania po nezvestných osobách. Podajú každému z nás ruku a potom odídu. Bez útechy, bez upokojujúcich slov. No mne je to takto milšie. Každá povzbudivá veta by teraz znela ako lož.

Keď sú preč, mama sa ticho rozplače. Oco ju objíma a snaží sa ju upokojiť. Hovorí, že to všetko je strašné, že aj on sa cíti hrozne, že to spoločne zvládneme, že ju nenechá v jej zármutku samu. Že sa na neho môže spoľahnúť. Aj on má strach, i keď ho nevie dať najavo.

Nechám ich osamote, pretože sa mi zdá, že vyrušujem. Max sa za celý ten čas ani nepohol, možnože znovu zaspal. Je už skoro šesť hodín, idem do kúpeľne. Nemôžem si teraz ľahnúť.

Lara, ktorá na mňa hľadí zo zrkadla, vyzerá skoro ako vždy. Pleť pod očami má trochu priesvitnejšiu, možno preto, že takmer nespala. Oči má červené, pretože plakala. Mala strach o svojho brata. Ryšavoplavé vlasy sú rozstrapatené, kadere jej trčia na všetky strany. Mohlo by to vyzeráť milo, ale teraz ju to len rozčuľuje. Je bledá, ale taká je stále. Dnes má však aj pehy trochu bledšie.

Azda by pomohol mejkap. Ale ja nemám chuť nič meniť. Šminky nezmažú môj strach. Nechcem sa ani sprchovať. Pripadalo by mi to, že zmývam všetok zármutok predošlej noci. To nejde. Kým je Simon preč, nechcem sa vracáť do bežnej každodennosti.

Odrhnem pohľad od svojho obrazu v zrkadle. Sklopím zrak a pozriem sa na vodovodný kohútik, ktorý chcem otočiť, keď vtom zbadám pohárik so Simonovou zubnou kefkou. S mojím sebaovládaním je koniec. Točí sa mi hlava a cítim sa slabá. Nie div. Od včerajšieho poludnia som prakticky nič nejedla a neviem si ani predstaviť, že by som ešte niekedy mohla mať chuť do jedla.

Vybavujem si posledné hádky so Simonom, každodenné drobné zlomyseľnosti, ktorými sme si navzájom strpčovali život. Ako som si s kamarátkami z brata strieľala, ako mi on pri-

miešal do šampónu olej a ako som potom mala vlasy niekoľko dní mastné a ovisnuté, pretože som ho z nich nemohla dostať. Raz som Maxovi rozprávala, ako rada by som bola jedináčik. To si neželaj, povedal mi. Bola by si tak so svojimi rodičmi úplne sama – a to nie je vždy zábava. Tú vetu nemôžem dostať z hlavy. Nie, zábava vyzerá úplne inak.

4. kapitola

Sedím v izbe na dlážke. Cez medzery v žalúziách preniká dnu slnečné svetlo.

Max leží v posteli, úplne pokojne. Naozaj znovu zaspal.

Je síce skoré ráno, ale v miestnosti je už dosť teplo. Koniec augusta, už niekoľko dní sú horúčavy, mne je však zima. Natahujem si na tričko sveter.

Ruky sa mi trasú, sú ako ľad. Šúcham si ich o seba.

Rada by som ich podržala pod horúcou vodou. To by som však musela ísť opäť do kúpeľne. A tam nechcem. Nedokážem sa ešte raz pozrieť na Simonovu zubnú kefku.

Mimovoľne sa rozhliadnem po svojej izbe a porovnávam ju so Simonovou.

Pred dvoma rokmi som povyhadzovala všetko, čo pripomínalo malé dievčatko. Bábiky, plyšáky, plagáty, všetko muselo preč. Zostala len nástenka s fotografiami a poznámkami. Inak malo všetko pôsobiť veľmi kúl a dospelo. Holé parkety, biele steny so starostlivo vybranými reprodukciami, žiadne detské knižky ani iné haraburdy. Kúpila som si dokonca novú posteľ, napriek mohutnému odporu rodičov. Nechcela som už spať na deväťdesiatich centimetroch. „Je nanič. Keď mi príde na návštevu kamarátka, musí spať na zemi,“ tvrdila som. Naši mi neverili. Mysleli si, že je v hre nejaký chalan. Síce to tak vtedy nebolo, ale predvídavo som plánovala. Vďaka dostatočnej tvrdohlavosti

a babičkinej finančnej podpore som nakoniec dosiahla, čo som chcela. V tej posteli teraz leží Max. Na nástenke je jeho fotka. A aj jedna rodinná z poslednej dovolenky.

Vojdem do kuchyne. Oco práve robí kávu. Nalejem si šálku, nie aby som ju vypila, ale aby som ju obomkla studenými rukami. Aby som si ich zohriala, aby sa prestali triasť. Oco sa na mňa ustarostene zahľadí.

„Nemusíš dnes chodiť do školy, ak nechceš.“

Pred týždňom sa začal nový školský rok. V iných spolkových krajinách sú stále prázdniny, ale my začíname vždy ešte uprostred poriadnej horúčavy – v polovici augusta. Týždeň vyučovania, prvý víkend v školskom roku. Simon je preč. Proste preč.

Oco sa pýta, či nechcem radšej zostať doma. Len prikývnem, pretože nie som schopná odpovedať. Zasa by som sa rozplakala. Po tom kolapse v kúpeľni sa nejako neovládam.

Mama stojí v obývačke pred akváriom. Je to Simonovo akvárium, nikdy ma nezaujímal. Ja sa zaoberám hudbou, mne patrí klavír v druhom kúte izby.

Mama zamyslene pozoruje rybičky. Oco ma berie nabok, aby nás nepočula.

„Tušíš, ako sa krmia rybičky?“

„Skrátka sa im niečo nasype.“

„Čo voda a rastliny, musí sa niečo vymieňať? A ako je to s kyslíkom a tak?“

Zamyslene hľadím na oca, pretože tuším, o čo mu ide. Nikto z nás nevie, čo sa s takým akváriom robí. Simon sa oň staral sám. Keď bol pár dní preč, všetko nám pripravil, aby sa nemohlo nič pokaziť. Keď si nedáme pozor...

Mama sa otočí a všimne si naše pohľady.

„Nesmie sa im nič stať,“ povie pevne a my vieme, že pre ňu je Simonov osud nerozlučne spätý s jeho rybičkami.

Pijeme kávu, ale nikto nechce jesť. Aj Max už vstal. Váhavo schádza nadol, zrejme očakáva nejakú kritickú poznámku, pretože tu zostal cez noc bez dovolenia. Naším to však ani nenapadne. Rozprávajú mu o rozhovore s policajtmi, sú radi, že majú pozorného poslucháča, že to môžu ešte raz prebrať. Niekoľkokrát si s Maxom vymeníme pohľad, keď je reč o tom, čo policajti v Simonovej izbe našli a najmä čo nenašli.

„Že by Simon mohol nechať list na rozlúčku, to mi vôbec nenapadlo,“ povie Max.

„Ani mne nie,“ zašepká mama a zase má slzy na krajíčku.

„Ale to je dobré znamenie, že tu žiadny nie je,“ mieni Max povzbudivo a mama sa naňho vďačne usmeje.

„Zavolám do kníhkupectva a poviem im, že dnes nemôžeš prísť,“ rozhodne sa oco. „Nepoviem zatiaľ prečo, veď sa to Petra čoskoro dozvie, nie?“

Mama prikývne. Všetci vieme, že keby Petra počula, že Simon zmizol, jej zdesenie by na nás zaľahlo ako ťažká deka. Prirodzene, tú novinku by hneď zahorúca vykvákala všetkým zákazníkom. My pritom dúfame, že zlý sen sa pomínie skôr, než sa rozbehne policajná mašinéria a začnú sa šíriť najrôznejšie chýry.

„Riaditeľovi poviem, čo sa stalo,“ dodá oco. „Dozvie sa to tak či tak. Možno sa budem môcť porozprávať s nejakými spolužiakmi. Ktovie, kedy sa tým začne zaoberať polícia.“

Oco učí na gymnáziu, na ktoré chodíme aj my so Simonom.

Vidím, ako mama zatína prsty do hrany stola, až jej belejú klby.

Oco vstane a pobozká ju na tvár.

Počujeme, ako sa zaklapnú dvere. Rovnako ako v piatok ráno, keď sme so Simonom odišli do školy.

Vedel Simon už vtedy, že sa nevráti?

Max ma pod stolom chytí za ruku a stisne ju. Váhavo sa na seba usmejeme, na útechu a povzbudenie. Vtom sa rozozvučí Maxov mobil. Volá jeho mama. Hnevá sa, že jej syn spí radšej u priateľky než v malom bytíku, o ktorý sa delí s ňou. S pani Hartmannovou o Maxa bojujeme a náš boj je tichý a vytrvalý. Nechce sa svojho jediného syna vzdať. Ja však viem, že už prehrala, len to zatiaľ odmieta vziať na vedomie. V zime to medzi mnou a Maxom zaiskrilo na školskom večierku. Už o pár dní nám bolo jasné, že ide o niečo vážne. Rodičia sa mi snažili nahovoriť, že som ešte veľmi mladá. Iste, prvý chlapec, to je vždy niečo zvláštne, ale... Nemám rada, keď sa hrajú na rozumných dospelých a v skutočnosti mi chcú niečo vyhovárať alebo vnucovať mi svoju mienku.

„Nerozhoduj sa tak rýchlo,“ vyhlásila aj Maxova mama, keď nás predstavil. Zdalo sa mi to riadne bezočivé. Ale neskôr som si uvedomila, že hovorila o sebe. Rozhodla sa príliš rýchlo – pre nesprávneho muža.

Max o svojich rodičoch veľa nehovorí. Keď mal desať rokov, jeho otec sa odsťahoval. Max hovorí, že bol na otca taký našťavný, že ho nechcel už nikdy vidieť. Mal pocit, že otec neopustil len jeho matku, ale aj jeho. Pritom sa pán Hartmann evidentne snažil byť s Maxom v kontakte. Max mu to však nijako neľahčoval.

„A teraz som plnoletý, už ho nepotrebujem,“ hovorí Max, keď sa ho na to pýtam. Jeho mama tvrdo pracuje, zarába málo, dosť fajčí, občas si dá pohárik a večer pravidelne zaspáva pri televízii. Max to neznáša. Bol by radšej, keby so svojím životom urobila viac. Nechce byť ako ona. Max je bojovník, má plány a ciele. Aj to sa mi na ňom páči.

Max vyjde z izby a chlácholí matku. Je, pochopiteľne, našťvaná. Nepočujem, čo jej hovorí, ale, súdiac podľa melódie reči, musí vynaložiť všetky presvedčovacie schopnosti, aby ju upokojil.

Mama len sedí a mieša kávu. Nič nezjedla, vyzerá zúfalá, vyčerpaná. Ani sa nenamaľovala. Normálne by sa takto pred ľuďmi neukazovala. Teraz jej to je však určite jedno.

Max na mňa zamáva z chodby: mám prísť. Potichu vstanem, idem za ním po schodoch do izby.

„Polícia si nevšimla, že sme Simonovu izbu už prezerali?“ spýta sa ma potichu.

Pokrútim hlavou. „Ale nemám z toho dobrý pocit.“

„Ako by im pol fľaše vodky pomohlo nájsť Simona?“

Jeho slová ma trochu upokoja.

„Ani v počítači nič nenašli,“ hovorím.

„Aj tak v ňom nič nebolo,“ odpovie Max.

„Okrem tej čudnej hry.“

„Vôbec sa k Simonovi nehodila. Je dobré, že som ju vymazal.“

Má pravdu. Zviedlo by to políciu na falošnú stopu. Simon ako potenciálny násilník? Smiešne.

Príliš ochotne sa nechám presvedčiť Maxovými argumentmi a upokojiť jeho hlasom. Pobožká ma a pritiahne si ma k sebe.

„Musím ísť do práce,“ povie. „Potom sa zastavím u mamy. Ak chceš, môžem večer zas prísť.“

Pritisnem sa k nemu, hľadám v jeho náručí útechu a oporu.

„Myslím, že nám teraz všetkým naozaj pomáhaš,“ hovorím potichu.

„Som s tebou rád, to predsa vieš, Lara.“

„Ale v takýto zlý deň asi ťažko.“

„Nie som tvoj priateľ len v dobrých časoch.“

Nie sú to len slová a za to milujem Maxa ešte viac.

Dom je tichý, ako opustený, aj keď sme s mamou doma. Ide do kúpeľne a dlho tam zostane. Keď vyjde, vyzerá skoro ako vždy. Dobře oblečená, jemne nalíčená, dokonale učesaná. Smutno sa na mňa usmieva.

„To je všetko len fasáda,“ hovorí. „Ale chcem nejako vyzerieť, keď príde polícia. Nech nepôsobíme ako zanedbaná rodina.“

Kíčovito sa na ňu usmejem. Hľadím z okna. Sused ide okolo na bicykli. Vtom mi hlavou prebleskne nápad.

Simon a ja chodíme každý deň do školy na bicykli.

Kde je jeho bicykel teraz?

Stojí niekde?

Odišiel na ňom?

Ako ďaleko sa človek dostane na dobrom trekingovom bicykli?

A predovšetkým: Prečo sme na to ešte nepomysleli?

Nápad. Šanca niečo podnikáť.

Nielen sedieť a čakať, ale sama niečo podniknúť, niečo vypátrať, nájsť Simona, ukončiť tento hrozný sen.

Mám pocit, že som objavila horúcu stopu.

Poviem mame, že musím ísť na chvíľku na vzduch.

Len prikývne a civie na akvárium, nasype doň trochu krmiva, pozoruje rybičky. Nikto by teraz neuhádol, ako veľmi sa zvyčajne dokáže tešiť zo života. To po nej má Simon ten nákazlivý úsmev, po nej má láskavé modré oči. Tie jej dnes vyzerajú ako zhasnuté.

Keď bežím po ulici, niektorí susedia sa na mňa čudne pozerajú.

Tie pohľady hovoria: Prečo dnes nie si v škole? Kathrin, ktorá býva s mužom a troma deťmi naproti, vie viac a viac sa pýta. Zrejme bola v noci hore kvôli svojmu najmladšiemu synovi a vi-

dela policajné auto pred naším domom. Vyrazí z domu a vyhrkne: „Čo sa to u vás deje?“

„Mama je doma, ona ti povie,“ odpoviem a viem, že mama bude od tejto chvíle zamestnaná. Kathrin bude počúvať a hovoriť, pomáhať a utešovať, radiť a konať.

Pozerám sa do všetkých záhradiek pred domami, civiem na každý bicykel.

Stále mám pocit, že Simonov bicykel a kľúč k celej strašnej záhode nájdem hneď za rohom.

Ale s každým metrom cesty ku škole narastá moje sklamanie. Vidím plno bicyklov, stoja pred domovými dverami, opierajú sa o dopravné značky, ležia na zemi. No žiadny nevyzerá ako Simonov.

Kúsok od školy moje vzrušenie ešte raz vzrastie.

Bude tu.

Nechal ho tu stáť.

Nájdem ho.

Nájdem aj nejaké znamenie, podľa ktorého zistím, kam sa vydal.

Ale nič.

V stojanoch sú stovky bicyklov. Prezriem si všetky. Plná nádeje, plná napätého očakávania. Môžem niečo robiť, sledujem stopu.

Simonov bicykel má klaksón v tvare lebky. Ale spoznala by som ho aj bez nej. Omotal si bielu tyč červenou lepiacou páskou. Červeno-biele pruhy pripomínajú policajnú uzáveru.

Vidím žiačky a žiakov, dokonca aj učiteľov. Nikto ku mne nepodíde, nikto sa ma na nič nepýta.

Vedia to?

Radšej so mnou nechcú hovoriť?

Chcú ma radšej nechať na pokoji?

Napätie vo mne zostáva až po posledný bicykel, potom rýchlo ustupuje.

Nič. Simonov bicykel tu nie je.

Išiel na ňom teda do školy a potom niekam preč. Ale kam?

Chcem už odísť, keď vtom vyjde z budovy oco a zamieri priamo ku mne.

„Zazrel som ťa z kabinetu.“

„Hľadám Simonov bicykel,“ hovorím.

„Dobrý nápad. Ale si nahlásená ako chorá, tak tu radšej nepobiehaj.“

„Nie je to teraz už jedno?“ spýtam sa.

Na okamih sa zarazí, ten korektný profesor matematiky. Potom prikývne.

Rada by som hľadala ďalej, ale nemôžem. Striedanie nádeje a sklamanie ma ničí. Naraz som na smrť unavená, nemám žiadnu silu, chcem sa niekam schovať. Idem domov.

V kuchyni sedí mama s Kathrin. Naša susedka urobila čerstvú kávu a prehovára mamu, aby niečo zjedla.

„Keď sa teraz zrútiš, Christine, ničomu nepomôžeš,“ hovorí, ale mama ju ignoruje.

„Hrozne sa bojím, že sa mu niečo stalo.“

„Možno naozaj len na pár dní niekam zmizol.“

Mamin pohľad je zničujúci, ale Kathrin si to nevšimne. Ako pravá gazdinka sa púšťa v našej kuchyni do práce.

„Uvarím niečo poriadne na obed. Všetci potrebujete silu,“ oznamuje a ujíma sa našej domácnosti.

„Už si volala dedkovi a babke?“ spýtam sa.

Mama pokrúti hlavou.

„Tí policajti predsa hovorili...“ pripomínam jej.

„Mali by menej hovoriť a radšej niečo robiť.“

Potom však predsa vezme telefón a odíde do obývačky. Aj ja sa stratím. Keby som si nedala pozor, Kathrin by ma okamžite zapojila do pomocných kuchynských prác, ako je škriabanie zemiakov.

Mamin hovor so starými rodičmi trvá vyše hodiny. Jej hlas preniká až hore do mojej izby. Hovorí dosť nahlas, babka už dobre nepočuje.

„Musím končiť, aby bola linka voľná, keby sa ozval Simon.“

Hovorí to znovu a znovu, ako nejaké zaklínadlo. Potom však predsa len pokračuje v rozhovore.

Dedko s babkou jej pravdepodobne kladú stovky otázok. Dedko si už určite vzal liek na srdce. Alebo niečo proti vysokému tlaku.

„Polícia si myslí, že si len vyrazil na výlet,“ povie mama a odmlčí sa. Pravdepodobne hovorí babička.

„Nevieme predsa, čo sa odohráva v hlave pätnásťročného chalana.“

Mamin hlas je silene veselý.

„Nie, nemôžeme sa mu dovolať na mobil.“

„Áno, so Sebastianom som už, samozrejme, hovorila.“

„Nie, nebol v poslednom čase čudný.“

„Že by ušiel s nejakým dievčaťom? Simon určite nie!“

„Musím končiť, aby bola linka voľná, keby sa Simon ozval,“ zopakuje mama. „Keby ste sa o ňom niečo dozvedeli...“

A nakoniec: „Isteže vám dám vedieť, keď bude niečo nové. A prosím, nebuďte z toho veľmi rozrušení.“

Že to hovorí práve ona. Potom zavesí.

„Teraz Malorka?“ spýtam sa, ale ona pokrúti hlavou.

„Nedokážem počúvať všetky tie otázky a domnienky ešte raz.

Navyše som rada, že je linka konečne voľná. Keby...“

Keby volal Simon, myslí si. Ale nahlas to už nepovie.

„Máš zapnutý mobil?“ spýta sa. Prikývnem. „A je nabitý?“ Znovu prikývnem. „Žiadny hovor, žiadna esemeska?“ Pokrútim hlavou.

Položí telefón späť do stojana, kontroluje svoj mobil. Nič.

Z kuchyne zavoňalo mäso. Kathrin nás volá: „Jedlo je hotové.“

Pozrieme sa s mamou na seba a myslíme si: Nech si to zje sama. Simon zmizol – a my máme jesť rezne?

Zazvoní telefón. Mama okamžite vyskočí.

„Konečne.“

Nie je to však Simon, ale mamina šéfka Petra. Mama sa zrúti na stoličku.

„Teraz nemôžem, Petra,“ hlesne a dá si slúchadlo ďalej od ucha.

„Takže je to pravda.“ Petrin hlas znie trochu urazene.

„Čo?“

„Práve tu bol jeden chalan zo školy a povedal mi, že Simon zmizol.“

„Áno.“

„A ja sa to dozviem ako posledná? Keď prakticky patrím do rodiny?“

Petra do rodiny nepatrí. Len sa rada hrá na maminu staršiu sestru.

Telefón teraz vyzvára bez prestania. Každý hovor v nás vzbudzuje nádej, že by to mohol byť Simon. Objaví sa a vzápätí rýchlo pohasne. Po našom očakávaní zakaždým nasleduje kruté sklamanie.

Volajú Simonovi kamaráti alebo ich rodičia. V škole sa dozvedeli, čo sa stalo. Ponúkajú pomoc, hovoria, ako im to je ľúto. Ale nikto nič nevie.

Niektorí sa neskôr zastavia. Chcú pomôcť. Kathrin sa tých rezňov predsa len zbaví. Okrem iného vďaka Petre, ktorá nechá v kníhkupectve kolegyňa a ponáhľa sa k nám, aby mamu utešila.

Po niekoľkých hodinách sme také vyčerpané, že už nechodíme k telefónu a necháme volajúcich, aby nahovorili odkazy na záznamník. Aj keď ešte stále dúfame, že Simon zavolá. Ale zakaždým, keď telefón zazvoní, musíme hovoriť s novými ľuďmi, vysvetľovať im situáciu. Telefón je tak obsadený a Simon sa k nám nemôže dovolať. A my mrháme silami v striedaní nádeje a sklamaní, v rozhovoroch s ľuďmi, ktorí pre nás momentálne nič neznamenaajú.

Ľuďom, ktorí nám nechajú odkaz na záznamníku, voláme späť len v dôležitých prípadoch. Nechceme hovoriť stále dookola nasledujúce vety:

Nie, ešte sa nevrátil.

Áno, informovali sme políciu.

Nie, nemáme ani tušenia, kde by mohol byť.

Áno, dáme vám vedieť, keď bude niečo nové.

Je pekné, že si pre nás toľko ľudí robí starosti. Ale je to aj únavné. Všetci by nám chceli pomôcť, ale nikto nemôže.

Volá oco. Hovoril so Simonovými spolužiakmi, s učiteľmi a s riaditeľom. Nikto nič nevie. Nikto netuší, čo sa so Simonom stalo. Chcel sa predsa len zastaviť u Yannicka. A ako sa darí nám? Je niečo nové?

„Nič,“ poviem a pozerám sa cez okienko na podávanie jedál do kuchyne, kde Kathrin s Petrou diskutujú, čo by sa ešte dalo urobiť, kým mama nezúčastnene sedí a pevne zvierá šálku.

„Vedia o tom dedko a babka?“

„Mama zavolala svojim rodičom.“

„A na Malorku?“

„Myslím, že už nevládze.“

Oco si povzdychne. Určite si myslí, že musí všetko robiť sám. To však nie je pravda, aj nám dáva súčasná situácia zabráť. Hádam stokrát som dnes počula otázku, či sa Simon v poslednom čase zmenil alebo či netuším, kde by mohol byť.

Zabzučí mi mobil. Simon? Max?

Nie, je to esemeska od Anniky, mojej kamarátky zo školy.

„Myslím na teba. Zavolaj, keby som ti mohla nejako pomôcť.“

Petra a Kathrin súperia o maminu pozornosť. Kathrin sa správa ako chápvavá susedka. Rozpráva už o treťom dieťati, ktoré proste načas ušlo z domu.

„Aj my sme všeličo povyvádzali, keď sme boli mladí.“

Banality sú Kathrinina silná stránka.

Petra zasa vykladá o knihe, v ktorej sa píše o niečom zmiznutí. Potom prejde k prípadu, o ktorom čítala v novinách. Mladá dievčina chcela len zabehnúť ku kamarátke a už nikdy sa neobjavila...

Desivé historky sú Petrina silná stránka.

Bez ohľadu na mamu vyšperkúva svoj príbeh detailmi. Neexistujú azda obchodníci s orgánmi, ktorí mladistvým pokojne vyrežú obličku? A vraj aj ľudia z pornobiznisu unášajú deti.

Idem hore. Toto teda počúvať nebudem. Azda sa čoskoro vráti oco. Zo skúsenosti viem, že len čo sa objaví, tak Kathrin aj Petra rýchlo zmiznú. Jeho humor im pripadá uštipačný a poznámky sarkastické. Dnes vtipný nebude, ale postará sa, aby tie plačky odišli.

Lahnem si na posteľ, pritiahnem si nohy k telu, schúlím sa do kľbka. Je mi zle, ale nemôžem ani nechcem nič jesť. Je mi zima, ale nechcem sa ničím prikryť. Deka vzbudzuje nesprávne pocity. Napríklad pocit útechy. Žiadna útecha pritom neexistuje.

Skúsím zavolať Maxovi, ale hovor zhltnie odkazová schránka. Mohla by som zavolať Annike alebo inej kamarátke, ale to nie je to isté.

Neviem, čo si mám so sebou počítať. Nemôžem čítať ani pozeráť televíziu alebo četovať, všetko je príliš normálne, nehodí sa to k dnešnému dňu.

Chcem čakať, inak nič.

Chcem nechať plynúť čas, než Simon zasa príde.

Dúfam, že sa čoskoro vráti.

Na nástenke visí rodinná fotka. Rozplačem sa.

Zrejme som zaspala. Neviem, ako sa mi to podarilo, ale bola som taká unavená, že som si zdriemla. Do izby vchádza oco a to ma prebudí.

Vyskočím. Zatočí sa mi hlava. Pomáha mi vstať.

„Mala by si niečo zjesť.“

„Nemôžem.“

„To je nezmysel, Lara.“

Zdola počujem cudzie hlasy. Spýtavo sa naňho pozriem.

„Je tu kriminálna polícia. Radi by s tebou hovorili.“

Znervózniem. Nemám celkom čisté svedomie. „Čo Kathrin a Petra?“

Oco sa zaškerí. „Vystrčil som ich z dverí a nariadil som im, aby mali oči aj uši otvorené.“

„Klebetenie je predsa tak či tak ich koníček.“

„Tentoraz to aspoň bude pre dobrú vec. Budú si pripadať dôležité.“

Aj ja sa zaškerím.

Spolu ideme dole.

Čakajú tam muž a žena, obaja pomerne mladí. Kriminalisti kladú podobné otázky ako ich kolegovia pred niekoľkými hodinami. Aj oni chcú vidieť Simonovu izbu.

„Zajtra pôjdeme do jeho triedy a pohovoríme si so spolužiakmi,“ hovorí mladý muž, ktorý vyzerá ako sociálny pracovník

alebo učiteľ telocviku. Predstavil sa ako Kröger. Meno jeho kolegyně som nezaregistrovala.

„Môžete si ušetriť cestu, už som to urobil,“ ozve sa oco. „Nikto nič nevie.“

Kriminalisti si vymenia pohľady. Oco postrehne, že nie sú práve nadšení.

„Učím v tej škole. Je preda logické, že sa rozprávam so synovými spolužiakmi a so svojimi kolegami.“

„Nechápte ma zle, pán Steiger,“ hovorí Kröger. „Ale nie je dobré, keď hovoríte so svedkami skôr než my.“

„Ja ich poznám, dokážem ich odhadnúť, viem, kto z nich by mi mohol pomôcť.“ Ocov hlas znie naštvane. Akoby chcel kriminalistom povedať, že nemajú o ničom ani poňatia.

„Problém je, že svedkovia nám teraz nepovedia všetko, pretože na tú tému už raz hovorili,“ vysvetľuje mladá žena. „Ich výpoveď potom nie je úplná.“

Mama sa tvári nechápavo. Žena vysvetľuje: „Pozrite sa, máme tu protokol z dnešného rána. Stojí v ňom oveľa viac, než ste nám teraz povedali. Pretože aj vy máte dojem, že ste už o všetkom hovorili a nie je nutné spomínať to znovu!“

„Veď ani nie je, máte to v protokole.“ Oco je ešte stále naštvaný.

„Aj niektorí žiaci si zajtra pomyslia: To som už preda vykladal pánovi Steigerovi, to nemusím opakovať.“

„Nikto z nich nepovedal nič dôležité.“

Oco teraz takmer kričí. Policajti sa na seba pozerú, akoby hovorili: Je to zakaždým rovnaké.

„Ja som dnes ráno hľadala Simonov bicykel.“

Policajti sa na mňa pozerú rovnako prekvapene ako mama.

„Chodil do školy na bicykli?“ spýta sa Kröger.

Rodičia prikývnu.

„Pri škole však nie je a na ceste do školy takisto nie, ak som sa dobre pozerala,“ dodám.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.